

Milí rodiče,

příběh, který jste si mohli přečíst v tomto vydání Duhy, mne zaujal. Velmi hezkou, poetickou formou dětem přibližuje myšlenku, že všechno a všichni – vesmír, svět i lidé – bylo stvořeno z Boží lásky a svou lásku že Bůh také vložil do našich srdcí. Vzpomněla jsem si přitom na své dětství. Jak jsem – asi jako většina dětí z křesťanských rodin – radostně „vdechovala“ vyprávění o Boží lásce. Jenže jsem si vybavila také situaci ze školy, kdy jsme se neustále učili, že vesmír, svět i člověk jsou pouze výsledkem působení přírodních zákonitostí. Tajemství a Boží láska se do nich „nevešly“. I když dnes se vaše děti nesetkávají v prvních ročnících školy s tak příkrým odsuzováním křesťanského pohledu na svět jako tomu bylo v době mého dětství, často se stává, že do světa oněch „přírodních zákonitostí“ se krásné myšlenky o Boží lásce a vesmíru jako Božího daru nám lidem, jaksi nevejde. Naše děti žijí v obou světech. Jak v tom školním, kde je téměř vše redukováno na hru přírodních zákonů, tak ve světě církve, kde se zase dozívají mnoho o Bohu. Tyto dva světy by neměly žít v jejich chápání odděleně. Můžeme se pokusit je propojit a respektovat přitom myšlenkovou vyspělost našich dětí.

Připravila jsem proto pro vás malé cvičení na promýšlení víry tak, jak mě to napadlo při čtení Aniččina příběhu. Jestliže si uděláte čas, s dětmi toto cvičení projdete a budete s nimi přemýšlet, jak se mohou „vejít“ přírodní zákony do stvořitelského Božího díla, může to být prospěšné i pro vaše promýšlení víry. Děti nás občas svými myšlenkami a jejich zdůvodňováním překvapí. Důležité přitom je, abychom brali jejich nápady vážně a hledali společně s nimi, bez toho, že bychom je jen poučovali. Někteří odborníci na náboženskou výchovu totiž tvrdí, že děti jsou „malí teologové“. Že o křesťanské víře přemýšlejí a pro nás dospělé je důležité jejich myšlenkám rozumět. V zemích kolem nás se o to dokonce často pokoušejí rodiče, katecheté a učitelé náboženství. Společné promýšlení otázek spojených s křesťanskou vírou, biblickými příběhy apod. nazývají „filosofické a teologické dialogy s dětmi“. Pomocí tohoto cvičení si můžete s dětmi takovou malou „teologickou chvílkou“ udělat i vy.

Vaše babička Ludmila

Milé děti,

když jsem četla v dnešní Duze příběh malé Aničky, velmi se mi líbil. Potom jsem o něm chvilku přemýšlela a zjistila jsem, že o slunci, květinách, dýchání nebo větru vím ještě mnoho dalších věcí, které jsem se učila ve škole. Hned jsem si je za pomoci internetu zopakovala. A napadlo mě, že by to mohlo zajímat i vás. Schválně: Zkuste s někým z dospělých na internetu ověřit, jestli to, co jsem napsala v následujících větách, je správné, jestli s tím můžete či nemůžete souhlasit. Pozor, přidala jsem k nim i věty, které jsem vyčetla v Aniččině příběhu. Až se u všech rozhodnete, zkuste s dospělými přemýšlet o otázkách, o kterých jsem já také přemýšlela. Napsala jsem vám je hned za následující hádanky.

Vaše babička Ludmila

Hádky s tajemstvím

Zaškrtněte, jestli s tím, co říkají, souhlasíte.

Když dýcháme, vtahujeme do sebe vzduch, který je plný kyslíku. Plíce jsou na to, aby se v jeho malinkých sklípcích dostal kyslík do naší krve. To co zbude – kysličník uhličitý – vytlačí plíce zase z našeho těla ven. Tomu se říká, že vydechujeme. Samotné plíce by to nezvládly. Pomáhají jim v tom dýchací svaly.

SOUHLASÍM

NESOUHLASÍM

To, že dýcháme, je dar Boží lásky.

SOUHLASÍM

NESOUHLASÍM

Do srdce každého člověka vložil Bůh svoji lásku. Tak žije láska v našich srdcích – krásné tajemství, že?

SOUHLASÍM

NESOUHLASÍM

Srdce je dutý sval. Prochází jím krev z celého našeho těla. V srdci přijímá krev kyslík a roznáší ho po těle. Když slyšíme, jak naše srdce bije, slyšíme vlastně jen zvuk krve, která narazila na zavřená „dvířka“ – chlopně. Ty se zavírají proto, aby se nemohla vrátet, ale proudila stále dál.

SOUHLASÍM

NESOUHLASÍM

Květiny vyrábějí svou vůni, protože na sebe potřebují upozornit čmeláky nebo včely. Kdyby nevoněly, hmyz by nenašel cestu do jejich květů, neposbíral by v nich jejich pyl a nepřenesl by je na květy jiných rostlin. Žádné další rostliny už by nemohly vyrůst.

SOUHLASÍM

NESOUHLASÍM

Vůně květin je dar Boží lásky.

SOUHLASÍM

NESOUHLASÍM

Vítr je dar Boží lásky.

SOUHLASÍM

NESOUHLASÍM

Staří lidé často poznají, že se „změní tlak“, protože je bolí třeba kolena. Myslí tím tlak, kterým tlačí vzduch na naši Zemi. Slunce nezahřívá naši Zemi stejně na všech místech. Proto také není na všech místech Země stejný tlak vzduchu. Vzdušné proudy se snaží, aby byl tlak všude stejný. Lidé tomu říkají, že fouká vítr.

SOUHLASÍM

NESOUHLASÍM

Možná jste souhlasili úplně se všemi body. Jestli ano, zkuste s někým dospělým přemýšlet, jak to vlastně je:

Jak to,
že někdo může říci,
že vítr, náš dech, tlukot našeho
srdce nebo vůně květin jsou krásný
a tajemný Boží dar a zároveň popi-
sovat, že to vlastně vůbec žádné
tajemství není?

Jaký je v tom vůbec rozdíl, když
řekneme, že v srdci „máme dutiny“
a když řekneme, že „v srdci máme
lásku“?

Nebo že
by ti, kteří vědí třeba
o Slunci, že je to vlastně velká ato-
mová elektrárna, stejně neznali všechna
tajemství Slunce? Ani všechna tajemství
lidského těla, květin nebo větru?

Mohli by podle vás někdy vědci
vyzkoumat, jak to Bůh udělal, že nám
vložit do srdce svou lásku?

Nebo
že bychom mohli
vědět úplně všechno o tom, jak
Slunce funguje, ale zůstalo by nám
ještě tajemství? Třeba, kde se tu
vzalo a proč posílá svoje paprsky
právě na naši Zemi?

A jestli si myslíte, že to ještě nevy-
zkoumali, odkud maminka v příběhu
Aničky věděla, že to tak je?

Přemýšlejte a povídejte si o tom v hodinách náboženství nebo doma s rodiči. Nezapomeňte přitom, že nestačí si nějaké věci pouze myslet. Zkuste také společně hledat, PROČ si to myslíte. Doufám, že moje všetečné otázky budou zajímavé i pro dospělé. A nezapomeňte napsat do redakce Duhy, když na něco přijdete. Může to být zajímavé i pro jiné děti a dospělé lidi!

